

KATHY
REICHS

VAN VLEES
EN
BLOED

I

Terugkijkend beschouw ik het als Race Week in de regen. Bijna elke dag onweersbuien. En ook al was het lente, deze buien waren echt wat overdreven.

Uiteindelijk heeft Summer mijn leven gered.

Klinkt bizar. Ik weet het.

Het gebeurde zo.

Laag in de lucht hingen dikke donkere wolken, maar tot dan toe viel er geen regen.

Gelukkig maar. Ik was de hele ochtend bezig geweest een lijk op te graven.

Macaber? Ach, het is mijn werk. Ik ben forensisch antropoloog. Geschonden lijken, dat wil zeggen gemummificeerd, verminkt, ontleed, in staat van ontbinding of in skeletachtige staat, worden door mij opgelapt en geanalyseerd.

Maar die dag was ik niet direct op zoek naar een lijk. Ik zocht naar lichaamsdelen die over het hoofd waren gezien.

Om een lang verhaal kort te maken: afgelopen herfst verdween een vrouw vanuit haar huis in Cabarrus County op het platteland van North Carolina. Een week geleden, toen ik op werkvakantie was op Hawaïi, bekende een vrachtwagenchauffeur dat hij de vrouw had gewurgd en haar lichaam in een zandgroeve had begraven. Meteen was de plaatselijke politie uitgerukt met graafmachines en grijpers. Ze leverden de beenderen af bij de МСМБ, de gerechtelijke medische dienst in het aangrenzende Mecklenburg County, in een doos waarin potten appelmoes hadden gezeten.

Nog steeds bruin van mijn verblijf op Hawaii begon ik gisteren aan mijn analyse. Na inventarisatie van het skelet bleken het tongbeen, de onderkaak en alle bovensnij- en hoektanden te ontbreken.

Zonder tanden, geen gebitsgegevens. Zonder tongbeen, geen bewijs van wurging. Dokter Tim Larabee, de patholoog-anatoom van Mecklenburg County, vroeg me om nog eens te gaan zoeken in de zandgroeve.

Doorgaans word ik chagrijnig wanneer ik blunders moet rechtzetten, maar die dag was ik in een uitgelaten stemming.

Ik vond de ontbrekende delen vrij snel en stuurde ze naar de MCME-afdeling in Charlotte. Vervolgens ging ik naar huis om te douchen, een late lunch te gebruiken en mijn kat aandacht te geven.

Het was tien voor twee 's middags. Mijn van zweet doordrenkte T-shirt kleefde aan mijn rug. Mijn haar zat in een slordige knot gedraaid. Mijn hoofdhuid en mijn ondergoed zaten vol met zand. Toch neuriede ik 'White & Nerdy' van Al Yankovic. Tja, ik had een filmpje op YouTube gezien en sindsdien zat het liedje in mijn hoofd.

De wind geselde mijn Mazda terwijl ik de I-85 naar het zuiden op reed. Een beetje bezorgd keek ik naar de lucht en zette vervolgens de radio aan op de nationale zender NPR.

Terry Gros sloot net een interview met de gelauwerde dichter W.S. Merwin af. Van de weersomstandigheden buiten mijn auto hadden ze allebei geen flauw benul.

Logisch. Het radioprogramma werd gemaakt in Philadelphia, achthonderd kilometer ten noorden van Dixie.

Terry begon de volgende gast aan te kondigen, maar ik zal nooit weten wie het was.

Piep! Piep! Piep!

De nationale meteorologische dienst geeft een waarschuwing uit voor het Piedmont-gebied in North Carolina, inclusief Mecklenburg, Cabarrus, Anson, Stanly en de Union Counties. Het komende uur zullen zware onweersbuien over het gebied trekken. Er kan tussen de 25 en 75 millimeter neerslag vallen, waardoor het risico op overstromingen ontstaat. Onder deze atmosferische omstandigheden kunnen zich tornado's ontwikkelen. Blijf luisteren naar deze zender voor nadere berichten.

Piep! Piep! Piep!

Ik klemde mijn handen steviger om het stuur en voerde de snel-

heid op naar 120 km per uur, hoewel dat riskant is op een weg waar een maximumsnelheid van 100 km per uur geldt, maar ik wilde voor de zondvloed thuis zijn.

Enkele ogenblikken later werd Terry alweer onderbroken, deze keer door een gedempt getoeter.

Mijn blik schoot naar de radio.

Tuut-tuut!

Toen ik in de achteruitkijkspiegel keek, voelde ik me heel dom.

Een surveillancewagen reed vlak achter me aan.

Geërgerd stopte ik in de berm en draaide mijn raampje open. Toen de agent naar me toe liep, hield ik mijn rijbewijs omhoog.

‘Dokter Temperance Brennan?’

‘Verfomfaaid en wel,’ zei ik stralend en wierp hem een, naar ik hoopte, innemende glimlach toe.

De diender glimlachte niet terug. ‘Dat is niet nodig,’ zei hij, doelend op mijn rijbewijs.

Verbaasd keek ik de man aan. Hij was halverwege de twintig, slank en had een beginnende snor die niet echt uit de verf leek te komen. Op een badge op zijn borst stond zijn naam: R. WARNER.

‘Het politiebureau Concord heeft van de patholoog-anatoom van Mecklenburg County het verzoek gekregen u aan te houden en ergens anders naartoe te sturen.’

‘Heeft Larabee de politie achter me aan gestuurd?’

‘Ja, mevrouw. Toen ik bij de zandgroeve aankwam, was u al weg.’

‘Waarom heeft hij me niet zelf gebeld?’

‘Kennelijk kon hij u niet bereiken.’

Natuurlijk niet. Tijdens het graven had ik mijn iPhone in de auto gelegd om hem tegen het zand te beschermen.

‘Mijn telefoon ligt in het handschoenvakje.’ Ik wilde agent Warner niet aan het schrikken maken. ‘Ik ga hem even pakken.’

‘Ja, mevrouw.’

Er waren drie gemiste oproepen van Larabee. En drie berichten. Ik luisterde het eerste bericht af. ‘Lang verhaal dat ik je zal vertellen als je terug bent. Het politiebureau Concord heeft een melding gekregen van een lijk bij de vuilstortplaats aan Morehead Road. Chapel Hill wil dat wij onderzoek doen. Ik zit tot mijn ellebogen in een autopsie. Omdat je toch in de buurt bent, vroeg ik me af of je er

even wilt gaan kijken. Joe Hawkins gaat met de bus ook die kant op, voor het geval ze echt een zaak voor ons hebben.'

Het tweede bericht was hetzelfde als het eerste. Het derde ook, maar dan iets korter. Het eindigde met de oppepper: 'Je bent een kanjer, Tempe.'

Een vuilstortplaats in de storm? De kanjer was plotseling een stuk minder vrolijk.

'Mevrouw, we moeten ons haasten. Er komt een flinke bui aan.'

'Rijdt u maar voor,' zei ik. Het had niet minder enthousiast kunnen klinken.

Warner liep terug naar zijn auto, toeterde en reed de weg op. Terwijl ik inwendig Larabee, Warner en de vuilstortplaats vervloekte, zette ik mijn auto in de eerste versnelling en reed achter hem aan.

Voor een donderdagmiddag was het ongebruikelijk druk op de 1-85. Toen we Concord naderden, zag ik dat het verkeer op de afrit voor Bruton Smith Boulevard stilstond.

Om me vervolgens te realiseren wat een nachtmerrie deze kleine omweg van Larabee zou gaan worden.

Aan de achterkant grensde de vuilstortplaats aan de Charlotte Motor Speedway, een belangrijke baan in het NASCAR-circuit. Het komende weekend en het weekend daarop zouden er races plaatsvinden. Van het evenement zou uitgebreid verslag worden gedaan in de plaatselijke pers en op televisie. Zelfs ik wist dat in de race van morgen zou worden beslist welke gelukkige coureurs zich voor de Saturday's All Star-race kwalificeerden.

Tweehonderdduizend fanatieke fans zouden Charlotte binnenstromen voor Race Week. Te oordelen naar de rijen SUV's, campers, pick-ups en sedans waren er al een heleboel in de stad gearriveerd.

Warner reed over de berm. Ik volgde, de vijandige blikken van degenen die muurvast in de file stonden negerend.

Met de knipperlichten aan slingerden we ons door de krankzinnige drukte op Bruton Smith Boulevard, langs de baan voor drag-races, de sintelbaan en een ontelbare hoeveelheid snackbars. Aan weerszijden liepen getatoeëerde, in mouwloze hemden gestoken mensen die kinderen, sixpacks, koelboxen en radio's met zich meezeulden. Onder geïmproviseerde tentjes werden op klaptafeltjes uitgestalde souvenirs verkocht.

Warner draaide met de surrealistische geometrie van de Speedway zelf mee en na enkele bochten remde hij af voor een klein gebouwtje waarvan de gevel ooit blauw geweest moest zijn. Achter het gebouw doemde een rij heuvels op die aan een bergketen op Mars deed denken.

Er verscheen een man die Warner een gele helm en een fluorescerende oranje hes gaf. Al pratend wees de man naar een grindweg die scherp omhoogging.

Warner wachtte totdat ook ik veiligheidskleding had gekregen waarna we de helling op reden. In beide richtingen reden vuilniswagens, heen met op volle toeren draaiende motor, terug zacht brommend.

Toen de weg vlak werd, zag ik drie mannen bij een enorme afvalcontainer. Twee van hen droegen een overall. De derde droeg een zwarte broek en een zwart overhemd met lange mouwen over een wit T-shirt. Joe Hawkins, al sinds lange tijd lijkschouwer voor de MCME. Alle drie kregen ze dezelfde veiligheidskleding uitgereikt als die op mijn passagiersstoel lag.

Warner stopte vlak voor de container. Ik parkeerde naast hem.

De mannen keken toe terwijl ik uitstapte en mijn helm opzette en mijn hes aantrok. Heel charmant. Een fantastische aanvulling op de staat van hygiëne waarin ik me bevond.

‘Heb ik jou pas niet gezien?’ zei Joe. We hadden een uur eerder bij de zandgroeve afscheid genomen.

De oudere man stak zijn hand uit. ‘Weaver Molene.’ Hij zag er verhit en bezweet uit en paste maar net in zijn overall.

‘Temperance Brennan.’ Vanwege de rouwranden onder zijn nagels had ik Molenes hand liever niet geschud, maar ik wilde niet onbeleefd zijn.

‘Bent u de lijkschouwer?’ vroeg hij.

‘Ik werk voor de MCME,’ zei ik.

Molene stelde de jongere man voor als Barcelona Jackson. Jackson was heel mager en heel zwart. En heel, heel nerveus.

‘Jackson en ik werken voor het bedrijf dat de vuilstort beheert.’

‘Indrukwekkende berg rommel,’ zei ik.

‘De stort heeft een capaciteit van ruim tweeënhalf miljoen kubieke meter.’ Molene streek met een smoezelige zakdoek over zijn ge-

zicht. ‘Die mafkees van een Jackson stuitte op een vat met een lijk. Of misschien ook niet. Er liggen er misschien wel tientallen.’

Jackson hield zijn ogen bijna voortdurend neergeslagen. Toen Molene sprak, sloeg hij ze heel even op om ze snel weer op zijn laarzen te richten.

‘Wat hebt u precies gevonden?’

Hoewel ik me tot Jackson richtte, gaf Molene antwoord.

‘We kunnen het u beter laten zien. En liefst snel.’ Hij propte zijn zakdoek in zijn zak. ‘Er komt onweer aan.’

Molene begon in een tempo te lopen dat ik bij een man van zijn omvang voor onmogelijk had gehouden. Jackson holde achter hem aan. Ik volgde zijn voorbeeld, terwijl ik zo goed mogelijk op de oneffen ondergrond probeerde te letten. Warner en Hawkins waren de hekkensluiters.

Ik heb eerder in vuilstortplaatsen gegraven en ken de geur van eau d’afval, een delicate melange van methaan en kooldioxide met een vleugje ammoniak, waterstofsulfide, stikstof, zoutzuur en koolmonoxide om het geheel wat op te peppen. Ik bereidde me voor op stank. Niet nodig.

Goed geurmanagement, jongens. Of misschien was het Moeder Natuur. De wind draaide het afval tot kleine cycloontjes en blies cellofaan wikkels, plastic zakken en gescheurd papier over het landschap.

Onze route voerde over de actieve vuilstort de heuvel af en vervolgens langs een rij klaarblijkelijk afgesloten terreinen. In plaats van met onbewerkte aarde waren de toppen van de oudere bergen bedekt met gras.

Naarmate we verder liepen, nam het geratel van de vrachtwagens af en werd het gejang van fijn afgestelde motoren luider. Op grond van de gewijzigde akoestiek vermoedde ik dat de Speedway rechts achter een berg lag.

Na tien minuten bleef Molene aan de voet van een heuvel staan. Hoewel bovenop voorzichtig gras groeide, was de zijkant waar wij op uitkeken afgevlakt als een kale tafelberg, uitgesleten door eeuwenlange wind.

Molene zei iets wat ik niet verstond. Mijn aandacht was gericht op de blootgelegde aardlagen.

Anders dan zandsteen of schalie waaruit metamorf steen bestaat, waren de lagen van de heuvel opgebouwd uit geplette Pontiacs, schuimrubber matrassen, ingedrukte colablikjes, limonadepakjes, Pringles en pampers.

Molene wees op een krater in een bruingroene laag, tweeënhalve meter boven onze hoofden en vervolgens naar een voorwerp dat tweehonderd meter van de voet van de heuvel af lag. Zijn toelichting ging verloren in een donderklap.

Maakte niet uit. Het was duidelijk dat Jacksons lijk van de heuvel was gerold, waarschijnlijk nadat het door de regenbui van de vorige dag was losgeraakt.

Ik liep naar het voorwerp toe en ging er gehurkt voor zitten. Molene, Warner en Hawkins schaarden zich om me heen, maar bleven rechtop staan. Jackson hield wat afstand.

Het voorwerp was een vat met een diameter van ongeveer vijftig en een hoogte van vijfenzeventig centimeter. Het deksel lag ernaast.

‘Ziet eruit als een ijzeren container of zoiets,’ zei ik zonder op te kijken. ‘Het is te verroest om een logo of etiket te kunnen zien.’

‘Draai ’m eens om,’ riep Molene. ‘Jackson en ik hebben het ding met de onderkant naar boven gedraaid om de inhoud te beschermen.’

Ik probeerde het, maar het geval was loodzwaar.

Hawkins hurkte naast me neer en samen draaiden we het vat om. Vanbinnen was hij gevuld met een vaste, zwarte massa.

Ik keek nog eens goed. In de donkere brij zweefde iets wits, maar door de dreigende wolken kon ik het niet goed zien.

Terwijl ik mijn zaklamp pakte, schoot er een bliksemflits door de lucht.

In de elektrische schittering doemde een witte, menselijke hand op.

Om vervolgens in de duisternis op te lossen.

2

Ik liet de lichtbundel over het inktzwarte oppervlak glijden.

De ingesloten witte vlek was ontegenzeggelijk een menselijke hand.

De inhoud was keihard maar brokkelde af langs de rand. Ik vermoedde dat het asfalt was. De inhoud van het vat schatte ik op 125 liter.

Na nog geen halve minuut overleg waren we eruit wat we zouden doen.

Warner en Jackson zouden de wacht houden bij het vat terwijl de rest van ons terug zou gaan naar Molenes kantoortje. Hoewel ik aan Jacksons gezicht zag dat hij overal liever was dan hier, sputterde hij niet tegen.

Terwijl Hawkins, Molene en ik terugliepen, barstte de bui in alle hevigheid los. Doorweekt en onder de modder bereikten we het kantoortje.

Tot mijn ergernis stonden er aan het einde van het zandpad twee auto's met stationair draaiende motor en zwiepende ruitenwissers te wachten. Ik herkende de bestuurder van de Ford Focus.

'De klootzak,' mompelde ik.

'Hè?' Molene liep zwaar hijgend achter me.

'Journalisten.' Ik gebaarde in de richting van de auto's.

'Ik zweer je dat ik het tegen niemand heb gezegd.'

'Waarschijnlijk heeft hun scanner het radiobericht van de politie aan de lijkschouwer opgevangen.'

'Het zal toch niet,' verzuchtte Molene.

'Het is Race Week.' Het lukte me niet mijn irritatie te verbergen.

‘Een moord op de Speedway levert natuurlijk spectaculaire koppen op.’

Zodra de twee verslaggevers ons zagen, stapten ze uit hun auto’s en glibberden naar de controlepost. Een van beiden was een champagnevormige man onder een opgestoken paraplu, de ander een vrouw in een regenjas en roze laklaarzen.

Toen de bewaker een vragende blik in onze richting wierp, maakte Molene met beide handen een afwerend gebaar.

Nu de twee journalisten de toegang was ontzegd, schreeuwden ze ons boven het gekletter van de regen hun vragen toe.

‘Hoe lang lag het lijk er al?’

‘Is het ’t vermiste meisje uit Bar Carolina?’

‘Is er een verband met de Speedway?’

‘Dokter Brennan...’

‘Gaat de lijkschouwer...?’

Hawkins, Molene en ik haastten ons het kantoortje in. De deur sloeg achter ons dicht en het spervuur van vragen verstomde.

‘Zou het inderdaad dat meisje, Leonitus, kunnen zijn?’ Hawkins doelde op de jonge vrouw die twee jaar eerder was verdwenen na een nacht stappen met vrienden.

‘Hoe oud is die afvalberg?’ vroeg ik aan Molene.

‘Dat moet ik nakijken.’

‘Globaal.’ Ik zette mijn helm af, trok mijn hes uit en hield ze van me af om ze te laten uitdruppen. Niet dat het iets uitmaakte; de rest van mijn kleren was al even nat.

‘In die hoek van het terrein wordt al vanaf 2005 niet meer gestort. De laag moet van pakweg eind jaren negentig tot begin 2002 zijn.’

‘Dan kan het Leonitus niet zijn,’ zei Hawkins.

Of lichaamsdelen van haar, dacht ik bij mezelf.

Terwijl Hawkins en Molene met een gemotoriseerd steekwagentje teruggingen om het vat op te halen, belde ik Larabee. Zoals verwacht zei hij dat hij me de dag erop meteen wilde spreken.

Niks aandacht geven aan mijn kat.

Nog geen half uur later stond Jacksons vondst achter in het dienstbusje. Het onderliggende zeil droop van de modder en zat onder de roestschilfers. Vijf minuten later was het vat, samen met